

tek sem jóságról, sem az országnak nehéz időkben tett szolgálatairól. Mert ezek a dolgok köztudomásúak. Az egész közgazdasági élet érzi és méltányolja jótékony hatását.

Ellenben az ellenzéki szónokok az önálló bank közgazdasági következményének megrajzolásával adósok maradtak. Csak elvi és politikai indokaik fényes selyem szövetét csillogtatták meg a szemünk előtt.

Ami az idegességet illeti, hát ennek tüneteit csak az ellenzéken látjuk. Ami nem is csoda. Mert a mi szónokaink napról-napra több bizonyítékot tárnak elő és e bizonyítékok mind azt igazolják, hogy a koalíciós kormány szinte lehetetlenné tette a bankkérdés kedvezőbb megoldását. Nem elég, hogy testetlen ígéretek árnyékáért fölemelte a kvótát; nem elég, hogy a Benedikt-formula hurkába önként beledugta a nyakát; nem elég, hogy a „szerződés“ formai vívmányáért sok drága javunkat föláldozta; hanem most, mikor egy aránylag jó javaslattal áll szemben, oly modorban és oly erőszakkal támadja azt, mintha nem is történt volna meg mindaz a rövidlátás, baklövés, látszatok kergetése és reális javak föladása, — amelyek emlékezetessé teszik a koalíciós kormányzat négy esztendejét.

A Szábor. Zágrábban készülnek a politikai pártok az országgyűlés küszöbönálló megnyitására. Csütörtökön tanácskozást tartanak azok a képviselők, akiket a múlt országgyűlés a magyar országgyűlésre küldött, a szerb-horvát koalíció pedig vasárnap tart ülést, Neumann dr. elnök pedig konferenciára hívta meg a pártok elnökeit, hogy közös megállapodással biztosítsa az országgyűlés munkaképességét.

A cár és a földrengés áldozatai. Az oroszországi Szemirencsenszk-vidéken történt legutóbbi földrengés által sújtottak inségének enyhítésére Péterváron a cárné elnöklésével bizottság alakult. A cárné saját magánpénztárából tizezer rubelt bocsátott rendelkezésre. A cár ötvenezer rubelt adományozott és egész Oroszországban gyűjtést rendelt el. A vörös kereszt orvosi segélyre és az inséget szenvedők táplálására tizenötezer rubelt adományozott.

járjanak. Ugy lehet, hogy meg kell verekedniük és szétszórtan megverekezni nem jó.

— Hát kikkel verekeznek meg?

— Más katonákkal.

— És miért?

— Azt ők sem tudják.

A fiatal holló, ugylátszik, ezt tartotta a legkülönösebbnek mindabból, amit eddig hallott.

— Anyám, — kérdezte — verekeznek-e királyerdei hollók a nagyhegyi hollókkal?

— Nem, gyermekem.

— Hiszen akkor az embereknek annyi eszük sincs, mint a tyuknak.

E találó megjegyzésre a varju elkezdett nagyon kacagni és így szólt az anyához:

— Jó feje van a gyerekeknek; vigyázni kell rá, még viszi valamire. Meglehetősen sokat látott már és gondolkozik a látottak fölött. Még valamit azonban meg kell neki mutatni föltétlenül, mielőtt elhagyná a várost.

— Mi az? — kérdezte az anya.

— A büntetőtörvényszék; itt szemben mindjárt, a tér másik oldalán. Gyakran ülök a tetején, az eresztől és el-elnőzegetem a hatósági embereket és az egész erkölcsösséget.

— Ezt a helyet — mondotta az öreg szigorúan — nem mutathatom meg a gyerekeknek; ez nem neki való. Könnyen elromolhatna tőle. Egyébként ezáltal — nem gondolt ön erre? — mindenképp föltétlenül nagy rossz véleményt talál táplálni az emberekről.

Szeged és a népszámlálás.

(Saját tudósítónktól). Ugy látszik, mintha a népszámlálás ismét bizonyos indokolatlan és csöppet sem aktív versenyt szított volna föl a vidéki városok között. Azért irtuk, hogy „ugy látszik“, mert ez a verseny valójában nincs és nem is lehet meg és a népszámlálási adatok összegyűjtése mögött azok látják csak, akik nem ismerik a vidéki városoknak azt a természetrajzát, amelynek színeit és karakterét különleges, sok tekintetben mostoha és nehéz helyzetüktől kapták. Az igazság az, hogy a népesség számának szaporításában nincs és nem is lehet verseny az egyes városok között és most mindössze a várakozásnak az a természetes láza nyilvánul meg, amely a lakosság számának ilyen általánosabb, bizonyos nézőpontokból határozottan számottevő és jelentős összehámlálását megelőzni és kisérni szokta. Ez a lázas várakozás minden ellenkező érvelés ellenére is kétségtelenné teszi, hogy a legtöbb ember azon a véleményen van, hogy a vidéki városok mai helyzetének meghatározásánál, jövő szerepének kialakításánál elsősorban jön számításba az a sorszám, amelyet lakóinak számaránya juttat neki.

Ilyen nézőpontok mellett Szeged továbbra is az eddigi teljes nyugalommal nézheti a többi városok lázas várakozását, várhatja a népszámlálás eredményeinek lehető hű és teljes megállapítását. Amíg különösebb zavaró körülmények közbe nem jönnek, aligha lesz az egyes városok lakosai számának peventuális emelkedésében olyan lényeges különbség, amely megbillentené az eddigi mérleget, megváltoztatná lényegesen a városoknak a legutolsó népszámlálás alapján meghatározott sorrendjét. Változások lesznek, ezt nagyon jól tudjuk mi is. De Arad lakosainak száma aligha haladhatja túl Debrecenét vagy Szabadkát és Szegedet aligha érheti el akármelyik is azok közül a városok közül, amelyek eddig is leginkább nyomában voltak. Annál kevésbé lehetséges, hogy olyan város érje el — vagy haladja túl Szegedet, amelynek eddig egyébként tiszteletreméltó és számottevő pozíciója mellett is félannyi lakosa volt.

Szegednek tehát eddig is sikerült elérnie azt, hogy egyelőre kívül esik azon a lázas várakozáson, amelylyel a vidéki városok, lakosaik számaránya szerint való újabb elhelyezkedésüket lesik. Ez helyes és örvedetes nemcsak a mi érdekünkben, hanem országos érdekek nézőpontjából is. Régen letárgyalt dolog, hogy a központosítás abban a nagy mértékben, aminőben nálunk keresztülvitték és az ország kulturájára, gazdasági megerősödésére veszedelmes. A decentralizálás aligha kezdődhetik más uton, minthogy a vidék vezető városai közül minden intézmény és ember segítségére siet annak, amelyik a fejlődés nagy arányaira elsősorban érett meg és ez semmi esetre sem lehet más város, mint Szeged.

Nemcsak lakosainak számával vezet Szeged. Intézményeinek sokaságához járul gyár- és iparának kétségtelen fejlettsége, erősen fejlődő kisipara és forgalmas életet mutató kereskedelme. Kétségtelen, hogy a város gazdasági életét kell elsősorban kifejleszteni ahoz, hogy Szegeden a méltó keret teljesen méltó tartalmat kapjon. A polgár-

mester munkássága szigorú következetességgel nagy lelkeséggel halad ebben az irányban. Azt hisszük, Szeged fejlődésének gyönyörű perspektívái négy-öt év múlva oly hatalmasá alakítják ki a várost, hogy vezető szerepével tulemelkedik minden versenyen.

Nyugodtan várjuk a népszámlálás eredményét, ami ránk nézve csak kedvező lehet. Hittel és örömmel várjuk a város fejlődését, ami rövidesen igazolni fogja, ami álláspontunkat és minden vonalon Szegednek adja meg azt a kétségtelen második helyet, amit a népszámlálás ismét meghoz számára.

A képviselőház ülése.

— Sok hühó semmiért. —

(Saját tudósítónktól). Az unalom jegyében folyik tovább a bankvita. Üres padok előtt beszélnek az ellenzéki szónokok és még csak a saját párthiveik sem érdeklődnek a mondókáik iránt. Nincs is valami nagyobb jelentősége ezeknek az időt pazarló beszédnek. Az ellenzék csak a vitát akarja mesterségesen huzni, nyújtani, de ez a terve is hajótörést szenved, mert szónokaik fogytán vannak, aminthogy különben az egész ellenzék is, mint vitázó ellenzék általában is nagyon a fogytán van.

A folyosón élénkebb az élet. Nagy György jelent ma ott meg, egyuttal szerencsére nem mint képviselő, hanem mint a — hódmezővásárhelyirepublikánuspártelnöke. Mert Nagy György ilyet csinál, még pedig Hódmezővásárhelyen. Hogy miért épen ott? Bizonyosan azért, mert ott van az ügyvédi irodája, amely nagyon rosszul megy és amelynek a forgalmát a republikánus párttól várja. Nagy Györgyöt a folyosón még csak hallgatták az emberek, persze inkább szórakozás szempontjából, de a teremben beszélőknek ugyan csak kevés közönsége akadt. Furcsa lett volna, ha véletlenül megszámlálják a jelenlevőket.

Az ülésen egyébként Valentsik Ferenc, Lovász Márton és még mások beszéltek, persze a javaslatot egyik sem fogadta el. Ezt ugyan rövidebben is elmondhatták volna, de hát akkor a kerületben vajon ki döngethette volna ököllel a mellét, hogy így meg úgy megmutattuk a kormánynak.

Kabos Ferenc elnökölt.

Hegedüs Kálmán az igazolási állandó bizottság nevében jelentést tesz Bizony Ákos, Jaros Vilmos és Czobor Béla mandátumairól.

Az interpellációs könyvbe három interpelláció van jegyezve.

Fáber Loránt az operai állapotok tárgyában, Huszár Károly a népszámlálás tárgyában, Sümegi Vilmos pedig a legutóbbi katonai brutálítások tárgyában kíván interpellálni.

A Ház délután két órakor tért át az interpellációkra.

(Valentsik a javaslatról.)

A bankjavaslat első szónoka ma a Justh-párti Valentsik Ferenc, aki abból az alapelvből indul ki, hogy a nemzeti önállóságnak és függetlenségnek első föltétele az önálló jegybank. Tántorithatatlan hiva annak a politikának, amely az Ausztriától való pénzügyi függésnek véget akar vetni. Foglalkozik Beck Gyula fölszólalásával, amely — bármennyire szakszerű volt is — a függetlenségi pártot mégse tudta meggyőzni. Határozott meggyőződése, hogy az önálló bank, mint az ipar és kereskedelem föltámasza, semmi hátránnyal sem járna. Sőt a mezőgazdasági hitelnyújtás terén az önálló bank igen hasznos szolgálatokat tehetne.

A kisemberekért semmit se tesz a bank. (Helyeslés a baloldalon.) A közgazdasági föllendülést azzal is előmozdítaná a bank, hogy takarékosra szoktatná az embereket, új munkalehetőségeket nyújtana.

Sürgeti az árvapénzek jobb gyümölcsöztetését, mert türethetetlen az az állapot, amely most az árvapénzek dolgában uralkodik. Reális gondolkodással ezen is lehetne segíteni, legfőképpen